

ואמר רבינו זיל בפירוש שבבבלי שיחה ושיחה שהיה משיח ומד בר עמנו יכולים להיות על ידה איש כישד ואפיו צדיק גמור
בעזרת
השם יתברך

טוֹעֵמִיָּה

חיים זכו

פנינים יקרים
מלוקטים ככתבם וכלשונם
מספרי רבינו הק' ותלמידו זיע"א ותלמידיהם ותלמידי תלמידיהם
להשקות ולהחיות נפש כל חי במי הנחל גובע מקור חכמה

תשפ"ב

מסעי

גליון ש"ה

טעמו ודאו כי טוב ה'
ואורך זיל גמור בספריו הק' המלאים כל טוב

(השם המלא) (השם המלא) (השם המלא) (השם המלא) (השם המלא)

מלך המלכות

מלך המלכות

מלך המלכות

כי כל שיחה שלו היא התעוררות נפלא ונדא קאר ודרך ישרה ונכונה מאד לעבודת השם יתברך לכל אהר לפי מדרגתו יקרה ה' ונאמר

לֹא־מֵלָכָא בֵּיהּ בְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא

כל מה שהאדם מטלטל עצמו ונע ונד בדרך, ובכל מקום ומקום יש שר או פקיד אחר והכל כפי יניקתם משרש של מעלה, שיש שם גם בן שרים ופקידים שניים ושלישים, כי מלכותא דארעא פעין מלכותא דרקיע, ומחמת שני הרשיות שפדרך, מחמת זה עקר ספנת תדרך, שהוא בחינת יראות הנפולות שנינקתם מבחינת רבוי הרשיות כנ"ל וכו'.

על בן קדם שיוצאין לדרך צריכין לאמלקא ביה בקדשא בריך הוא כמו שאמר רז"ל וגם לקבל רשות מגדולים וצדיקים שאצלם רשות ה' יתברך בעצמו, בכיכול, לומר שהולך ברשותם שהוא רשות ה' יתברך לבד, כי אין שום שליטה עלי משום רשות שבעולם כי אם ברשותכם הצדיקים שהוא רשות הקדוש ברוך הוא אני הולך לדרך לשלום, ושוב אין לי שום פחד ומורא משום סכנה שבעולם מאחר שאני מאמין באמונה שלמה שהכל ברשות ה' יתברך לבד וברשותו לבד אני הולך לדרך, על בן אין לי שום פחד כי בה' בטחתי לא אירא מה יעשה בשר לי.

ועקר מה שהאדם מכרח פעמים לצאת לדרך הוא רק בשביל זה כדי שיכרך ויעלה כל תיראות הנפולות השכיחים בדרך יותר וכשהולך בדרך בקדשה פראוי ומקשר עצמו בכל עת לה' יתברך, כי ההולך בדרך שכינה מקדמת לפניו, פמוכא בזה"ק ובזה מעלה כל תיראות הנפולות לשרשם, כי קדם שהולך לדרך צריך לאמלקא ביה בקדשא בריך הוא, דחינו להתבודד בינו לבין קונו ולפשפש במעשיו ולשפט את עצמו כנ"ל ועל ידי זה מעלה כל תיראות הנפולות השכיחים בדרך יותר כנ"ל.

וזהו סוד מסעי בני ישראל במדבר ארבעים שנה והכל תיה בשביל חטא העגל שפאז נגזרה גזרה זאת (כמו שפרש"י שם) כי אז רצו לסור מרשות הקדוש ברוך הוא ובקשו שתי רשיות ח"ו, ומזה נשתלשל אחיזה לתסטרא אחרא ותדינים ועל ידי זה נגזר עליהם מה שנגזר שכל זה הוא בחינת יראות הנפולות כנ"ל. ומחמת זה הכרחו לסבב במדבר ארבעים שנה והיו מטלטלים ממסע למסע כדי לברר ולהעלות בכל פעם כל תיראות הנפולות שהיו שם במדבר ביותר.

ליקומי הלכות הרשאה ג' בא

טוֹעֲמִיָּה

מוצאייהם למסעיהם

פרשת השבוע

הַנְּסִיעוֹת וְטֹלְטוּלִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל

כְּשֶׁזֹּכִין לְבָרַר הַהֲלָכוֹת שֶׁל תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה שֶׁנִּפְּלוּ וּמַעֲלִין אוֹתָם וְחוֹזְרִין וְעוֹשִׂין מֵהֶם הַלְּכוֹת אֲזִי צְרִיכִין לְחֹזֵר וּלְהַכְנִיֵס בְּתוֹךְ תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב כְּמוֹ שֶׁאֲנוּ רוֹאִין בְּכָל חֻכְמֵי הַתְּלֻמוֹד ז"ל שֶׁהֵם בְּרָרוּ לָנוּ כָּל הַהֲלָכוֹת וְדִינֵי הַתּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה וְהֵם מִיַּגְעִים בְּכָל הַלְּכָה לְמַצֵּא אוֹתָהּ בְּתוֹךְ תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב כִּי לֵיכָּא מְלֻתָּא דְלָא רְמִיזָא בְּאוֹרֵיתָא וְעַל כֵּן כָּל מִה שֶׁקָּבְלוּ בְּעַל פֶּה וְכָל מִה שֶׁחִדְּשׁוּ בְּתוֹרָה הַכֹּל מְכַרְחִים לְמַצֵּא אוֹתוֹ בְּתוֹךְ תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב בְּרִמְזוֹ אוֹ בְּדֶרֶךְ דְּרֵשׁ פְּשוּט וְכוּ' וְעַל כֵּן הֵם מְקַשִּׁין בְּכָל דִּין וְהַלְּכָה 'מִנְּלָן'. כִּי אִף עַל פִּי שֶׁקָּבְלוּ הַהֲלָכָה בְּעַל פֶּה אִף עַל פִּי כֵן בְּהִכְרַח לְמַצֵּא אוֹתָהּ בְּתוֹרָה שְׁבַכְתָּב כַּנִּל.

וְזֶה בְּחִינַת וִיכְתֹב מֹשֶׁה אֶת מוֹצְאֵיהֶם לְמַסְעֵיהֶם וְכוּ' שְׁמוֹצְאֵיהֶם וּמַסְעֵיהֶם שֶׁעַל יְדֵי זֶה הֵעֵלוּ וּבְרָרוּ כָּל הַהֲלָכוֹת שֶׁל תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה כְּתֹב אוֹתָם מֹשֶׁה בְּתוֹרָה שְׁבַכְתָּב לְהוֹרוֹת שְׁהִיָּה לוֹ כַּח לְהַכְנִיֵס כָּל הַנְּסִיעוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת בְּרוּר הַלְּכוֹת שֶׁל תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה לְתוֹךְ תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב שֶׁזֶהוּ עֵקֶר הַשְּׁלֵמוֹת לְיַחַד וּלְקַשֵּׁר תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה עִם תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב:

וְזֶה בְּחִינַת כָּל הַגְּלִיּוֹת שְׁעוֹבְרִים עַל יִשְׂרָאֵל שֶׁהוֹלְכִין בְּגוֹלָה נֶעַ וְנָד וְכָל הַנְּסִיעוֹת וְהַטְּלְטוּלִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּכָלל וּבִפְרָט שֶׁהַכֹּל בְּשִׁבִיל בְּרוּר הַלְּכוֹת שֶׁנִּפְּלוּ עַל יְדֵי מַחְלַקַת שֶׁעַל יְדֵי זֶה בָּא גְרוּשׁ וְטֹלְטוּלִים ח"ו. וְעַל כֵּן צְרִיךְ לְכוּן בְּנְסִיעָתוֹ וְהַלוֹכוֹ וְטֹלְטוּלוֹ שְׁכוּנָתוֹ לְבָרַר עַל יְדֵי זֶה הַהֲלָכוֹת שֶׁנִּפְּלוּ שֶׁהֵם בְּחִינַת הַלִּיכּוֹת עוֹלָם כַּנִּל. וְאִפְּלוּ מִי שֶׁאֵינּוּ בֵּר הָכִי וְאִין בּוֹ כַּח לָזֶה, וְנְסִיעָתוֹ בְּשִׁבִיל מְמוֹן וּפְרָנְסָה, צְרִיךְ לְכוּן שְׁכָל הַלוֹכוֹ וְנְסִיעָתוֹ כְּדֵי שִׁירוּיַח מְמוֹן שְׁיֻכַּל לְהַחְזִיק תְּלֻמִּידֵי חֻכְמִים הָאֱמִתִּיִּים הָעוֹסְקִים בְּתוֹרָה לְשִׁמְהָ, שֶׁהֵם מְבַרְרִים הַהֲלָכוֹת וְחִדְּשֵׁי תּוֹרָה הָאֱמִתִּיִּים, כִּי כָּל הַמְמוֹן וְהַעֲשִׂירוֹת וְהַפְּרָנְסָה נִמְשָׁךְ מֵהֶם כַּנִּל, וְצְרִיךְ כָּל אֶחָד לְהַשְׁתַּדֵּל לְהַעֲלוֹת וּלְהַחְזִיר הָעֲשִׂירוֹת וְהַפְּרָנְסָה לְמֵרָא קַמָּא שְׁזֵה עֵקֶר תְּקוּן כָּל הָעוֹלָמוֹת כַּנִּל.

ליקוטי הלכות ראשית הגז ג' טו

טוֹעֲמִיָּה

מוצאייהם למסעיהם

פרשת השבוע

הַעֲקָר כְּשֵׁנוֹסְעִים עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה

ראש השנה הוא יום ראשון לכל השנה וכלול מכל הימים של כל השנה, ואז צריכין להמתיק כל הצמצומים והדינים של כל איש ואיש של כל ימות השנה ושל כל המקומות שבעולם, וזה אי אפשר כי אם על ידי הצדיק האמת בחינת שכל הכולל, ובשביל זה נוסעים לצדיקים על ראש השנה.

ועל כן שופר מקבץ נדחים כמו שכתוב והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האבדים בארץ אשור והנדחים וכו' והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלים, הינו בבית המקדש ששם האבן שתיה, כי לשם צריכין לשוב ולהתקבץ כל האובדים והנדחים, כי שם תקונם, בבחינת שכל הכולל שממתיק ומתקן הכל, כי כל המקומות וכו' נכללין שם וכנ"ל.

ועל כן מי שזוכה להמשיך על עצמו קדשת ראש השנה, אין צריך לדאג ולטרח הרבה בשביל פרנסה, כי זוכה לבטחון להאמין שכל פרנסתו קצובה מראש השנה, וכמו שאמרו רז"ל כל פרנסתו של אדם קצובה מראש השנה, כי אז מאיר שכל הכולל שמשם כל צנורות השפע וכנ"ל. וזה בחינת אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניו וכו' בחינת שכל הכולל שזוכין על ידי התקיעות, כי שכל הכולל הוא עקר אור הפנים בחינת באור פני מלך חיים, חיים הם המחין פידוע שנמשכין מאור הפנים שהם שכל הכולל.

וזהו יהלכון בחינת ההלוך והנסיעות של ישראל שעל ידי זה זוכין לתקן אמונת חכמים שעל ידי זה זוכין לשכל הכולל, כמו שמבאר לעיל על פסוק ויכתב משה את מוצאייהם למסעיהם וכו' ובפרט כשנוסעים להצדיק האמת שהוא בעצמו בחינת שכל הכולל והעקר כשנוסעים אליו על ראש השנה וכו' וכנ"ל. וזהו בשמך יגילון כל היום בחינת שמחה המבאר בהתורה חדי רבי שמעון הנ"ל שזוכין על ידי הכלליות והאהבה שנכללין הנפשות בהצדיק האמת בשכל הכולל וכו'.

ליקוטי הלכות פקדון ה' לד'

עמוד זה נתרם ע"י הר"ר משה אנשין הי"ו
לרגל שמחת הולדת הבן שיחי' למזל טוב

טוֹעֲמִיָה

והודשתם את יושבי הארץ

פרשת השבוע

רְצִיַת ד' אֶרֶץ

עקר התגלות הרצון הוא בארץ ישראל כמו שכתוב רְצִיַת ד' אֶרֶץ וְכָתִיב וְאִרְפְּנֶיךָ כִּי רְצִיַתְם וְאָמְרוּ רַ"ל ל כַּח מַעֲשֵׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ וְגו' בְּרָצוֹנוֹ וְכו', וְעַל כֵּן אֵין צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת שׁוּם מְלָאכָה וְעַסְקָ, וּמְלָאכָתְּם נַעֲשִׂית עַל יְדֵי אֲחֵרִים, בְּבַחֲנִיַת וְעַמְדוֹ זָרִים וְרָעוּ צֵאֲנֶכֶם וְגו' הַנֶּאֱמָר שֵׁם בְּעֶנְיָן נַחֲמַת צִיּוֹן וּבְנֵי חֲרָבוֹת עָרֵי יְהוּדָה וְכו'.

וְכֵן כָּל בְּחִינֹת רַפּוּאוֹת הַמִּכָּה הַמְבֵאָר בְּפָנִים מְצִינֵנוּ בְּכַבּוּשׁ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כִּי בַתְּחִלָּה הָיוּ צְרִיכִים לְצוּר עַל שְׁעָרִים וּפְתָחֵי עִירוֹת שֶׁל הַשְּׁבָעָה עֲמֻמִּין עַד שֶׁפְּתָחוּ לָהֶם, שְׁזָה בְּחִינַת פְּתִיחַת פִּי הַמִּכָּה, וְזֶה עַל יְדֵי צְדָקָה בְּחִינַת פְּתָחוּ שְׁעָרִים וַיָּבֵא גוֹי צַדִּיק - וְצַדִּיק חוֹנֵן וְגוֹתֵן.

אַחַר כֵּן הָיוּ מְצִוִּים לְהוֹרִישׁ כָּל יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ וְכו' שְׁזָה בְּחִינַת מַה שֶּׁצְּרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ וּלְהוֹצִיא כָּל הַלְּחוֹת רְעוֹת וְהַדְּמִים הַמְקַלְקְלִים מִתּוֹךְ הַמִּכָּה, שְׁזָה בְּחִינַת מַה שֶּׁנֶּאֱמָר בְּפָרְשַׁת מִסְעֵי וְהוֹרְשָׁתְּם אֶת כָּל יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ וְגו' וְאִם לֹא תוֹרִישׁוּ וְגו' וְהָיָה אֲשֶׁר תּוֹתִירוּ מֵהֶם וְגו' וְצָרְרוּ אֶתְכֶם וְגו' מִמֶּשׁ כְּמִשַׁל הַמִּכָּה שֶׁלֹּא הוֹצִיאוּ הַלְּחוֹת מִתּוֹכָהּ בְּשִׁלְמוֹת גְּמוּרָה שֶׁעַל יְדֵי זֶה חוֹזְרֵת הַמִּכָּה לְצַמַּח מִחֲדָשׁ וְכו'.

אַחַר כֵּן צְרִיכִים לְכַבֵּם וּלְהַדְרִיחַ הַדְּמִים שֶׁלֹּא יִהְיֶה בָּהֶם שׁוּם קְלָקוּל שְׁזָה בְּחִינַת מַה שֶּׁהוֹהִירָה הַתּוֹרָה כְּמַעֲשֵׂה אֶרֶץ כְּנַעַן אֲשֶׁר אָנֹכִי מְבִיא אֶתְכֶם שָׁמָּה לֹא תַעֲשׂוּ וְגו', וְכֵן מַה שֶּׁהוֹהִירָה לְבַעַר כָּל הָעֲבוּדָה זָרָה הַנִּמְצָאִים שֵׁם וּלְהַתְּרַחֵק מִכָּל מַדּוּתֵיהֶם הַרְעוֹת בְּתַכְלִית הַרְחוּק וְכו'.

אַחַר כֵּן צְרִיכִים לְהַסְגִּיר אֶת פִּי הַמִּכָּה שְׁזָה גְמוּרָה רַפּוּאוֹתָהּ, הֵינּוּ בְּחִינַת כִּי חֹזֵק בְּרִיחֵי שְׁעָרֶיךָ שֶׁלֹּא יָבֵא בָּהֶם עוֹד צָר וְאוֹיֵב וַיְהִיו שְׁלֹוִים וְשֶׁקֶטִים בִּירְשַׁת הָאָרֶץ וְכו' בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

פרפראות לחכמה תנינא ד'

כמבאר בלשון לע"ז רמז עמקות פונתו...
(ליקוטי הלכות מילה ד')

טוּעַמִיָּה

לְשׁוֹן רַבְּנוּ ז"ל

בְּעֵינֵי הַנְּדָפֶס בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשִׁים בְּסִימָן נ"ז וּבְסִימָן רע"ז לְעֵינֵי
מַעַלְת אַכִּילַת שַׁבַּת שֶׁהִיא כְּלָה קֹדֶשׁ וְעוֹלָה לְמָקוֹם אַחַר
לְגַמְרֵי, דִּבֶּר עִמָּנוּ מִזֶּה הַרְבֵּה וְהִזְהִיר אוֹתָנוּ לְאָכַל בְּשַׁבַּת
וּלְשַׂמַּח וְכוּ', כְּמוֹ שֶׁהִזְהִירָה תוֹרָה אַכְלוּהוּ הַיּוֹם כִּי שַׁבַּת הַיּוֹם,
וְכַךְ אָמַר רַבְּנוּ ז"ל:

**אֵז מֵעַן זָאגְט שׁוִין
עֵסֶט קִינְדֶּער
וּוִיל מֵעַן עֵרֶשֶׁט
נִישֶׁט עֵסִין**

~ תרגום ~

כְּשֶׁכָּבַר אוֹמְרִים אַכְלוּ בָּנִים, אֵז דִּיקָא אֵין רוֹצִים לְאָכּוֹל.

עַקֵּר שִׁיחַתוּ נְאֻמָּה לְעֵינֵי סְעוּדָה שְׁלִישִׁית שֶׁל שַׁבַּת, שְׂאֵז מִתְעַצְלִין
הָעוֹלָם לְאָכּוֹל מִחֻמַּת שְׁשִׁבְעִים מְסַעוּדַת הַבֶּקֶר, וְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הֵיוּ
אוֹמְרִים זֹאת לְמִי שֶׁהִתְעַצֵּל בְּאִכִּילַת שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת.

חיי מוהר"ן לב – שיש"ק ח"ב רפה

טוֹעֲמֵיהֶּ

כ"ה - אחוּי לֶן מְנָא

ההולכים בתורת ה'

בְּאֵלוֹ הַמַּסְעוֹת כְּלוּלִים כָּל הָעֲלִיּוֹת שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל בְּכָל הַדּוֹרוֹת

אחר מעשה העגל נצטוו על מלאכת המשכן, כי הדבר תמוה מאד איך באו ישראל לידי עוון זה אחר קבלת התורה שזכו אז למדרגה גבה ועליונה מאד מאד, להשגת נבואה פנים בפנים וכו', ואיך יבואו אחר כך לידי חטא כזה, אך הוא על פי הנ"ל, כי בכל פעם שצריכין לעלות מדרגא לדרגא מתגבר מחדש המדמה שהם הקלפות וכו' ולפעמים כשאין האדם זוכה להתגבר לשבר מחדש כל הקלפות והדמיונות וכו' יוכל לפל מאד ח"ו, בעת שצריך לעלות למדרגה השנייה. ועל כן אמרו רז"ל אל תאמין בעצמך עד יום מותך וכו'. ומזה נמשך שישראל באו לידי מכשול זה בסוף הארבעים יום שהיו צריכין לעלות למדרגה גבה יותר ויותר ולא השתדלו לשבר מחדש את הפח המדמה עד שנכשלו.

ואז כשנתרצה ה' יתברך למשה צוהו על מלאכת המשכן, דהינו שגלה ה' יתברך למשה העצה איך לזכות לשבר הקלפות והדמיונות שבכל מדרגה ומדרגה שהוא על ידי מלאכת המשכן, שהוא בחינת צדקה נדבת לב, שעל ידי זה מאירין הגונים עלאין שיש בכסף וזהב וכו'.

ועל כן היה המשכן הולך עמהם במדבר ממקום למקום, כי בכל פעם היו צריכין לטהר מקום חדש מקלפות כפי המדרגה שהיו צריכים לעלות בכל פעם, שזהו בחינת מסעי בני ישראל במדבר ארבעים שנה, כי באלו המסעות של ישראל כלולים כל העליות של כל ישראל בכל הדורות מדרגא לדרגא שבכל עליה ועליה שבכל דרגא צריכין לגלות הגונים שעל ידי זה מטהרין את המקום והמדרגה מן הקלפות וכו', שזהו בחינת הקמת המשכן שהיו מקימין אותו בכל פעם בכל מסע ומסע כדי להאיר הגונים עלאין שהיו מאירין במשכן, שעל ידי זה מטהרין כל המדרגות שזהו בחינת מסעי בני ישראל כנ"ל:

ליקו"ה גביית חוב מהלקוחות ג' ו

עמוד זה נדבת הר"ר יחיאל יהודה כהן הי"ו
לרגל שמחת הולדת הבן שיחי' למזל טוב

זמני שבת קודש – פרשת מסעי (מטו"מ בחו"ל)

אין לסמוך על הזמנים בצמצום	ירושלים וביתר	בית שמש	בני ברק	מירון וצפת	מודיעין עילית	הר יונה	אומין	ניו יארק
הדלקת הנרות	7:03	7:02	7:20	7:05	7:12	7:04	8:20	7:53
שקיעה ערב שב"ק	7:42	7:42	7:41	7:45	7:42	7:43	8:41	8:14
חצות הלילה	2:07	2:08	2:10	2:09	2:08	2:09	---	2:49
עלות השחר	4:32	4:33	4:32	4:27	4:32	4:28	3:23	4:13
עטיפת הטלית	4:58	4:59	4:58	4:54	4:58	4:55	4:08	4:46
ניץ החמה	5:54	5:54	5:54	5:50	5:54	5:51	5:30	5:51
סוף זמן קר"ש מג"א	8:26	8:27	8:27	8:23	8:26	8:24	7:53	8:22
חצות היום	12:46	12:47	12:47	12:45	12:46	12:45	1:06	1:02
שקיעה יום שב"ק	7:42	7:41	7:40	7:44	7:41	7:43	8:40	8:13
צאת השבת	8:18	8:19	8:20	8:20	8:19	8:20	9:38	9:26
צאה"ש 72 דק'	8:54	8:53	8:53	8:56	8:53	8:55	9:52	

כללים: הדלה"נ בירושלים ובי"ש מירון והר יונה 40 דק, במודי"ע 30 דק, בב"ב והו"ל 22 דק. שקיעת החמה בא"י בגובה, באומין ובחו"ל במישור. חצות הלילה שש שעות שוות מצאה"כ בינונים לפי האופק (כ-6.5 מע'). עלות השחר (72 ע"פ מע') 16.1 מע'. עטיפת הטלית 11.5 מע'. ניץ החמה במישור כנהוג. סוף"ש (מג"א כנהוג) מעלוה"ש 16.1 מע' עד צאה"כ בינונים לפי האופק. צאת השבת בצאת כוכבים קטנים (רצו) 8.5 מע'.

הרוצה ליטול חלק בזכות ההדפסה וההפצה, וכן הרוצה לקבל הגליון

יפנה לטעל. 0548528284 (toameobreslev@gmail.com)

כמו"כ ניתן לתרום ב'נדרים פלוס' עבור 'טועמיה היים זכו - ברסלב'

לוח הלימודים היומיים לשבוע הבא פרשת דברים

יום ראשון	יום שני	יום שלישי	יום רביעי	יום חמישי	יום שישי	שבת קודש
נה	נו	נז	נח	נט	נ	נא
קיה:	קיט.	קיט:	קנ.	קנ:	קנא.	קנא:
קנו	קנז	קנח	קנט	קס	קסא	קסב
תורה כ"ה - אחוי לן מנא						
התורה הזמנית						